

Volt/VAN! 20 évünk – lesz is?

20 éve alakultunk, Budapesten, a Magyar Állatorvosok I. Világtalálkozójára 13 országból érkezett 713 jelenvolt résztvevővel. Találkozónkon a más országból érkezettek döntően a szomszédos 7 országból jött „őshonos” magyar nemzettársaink voltak, csak Erdélyből közel 300-an. Alakulásunk helyszínét, a Rózsa Ferenc Kultúrházat azóta lebontották, a Világszervezet még áll!

Alakuló ülésünkön az ellenzők arra hivatkoztak, hogy az Egyetemünket évszázaddal követően 1880-ban alakult Magyar Országos Állatorvos Egyesület patinás szervezetünként ma is létezik, annak keretében kellene folytatnunk a tervezett tevékenységünket. Igen, de a történelem közben átírta az ORSZÁGOT.

Nagy volt a szocialista blokkból szabadult országokban élő kollégáinkban a nemzeti összetartozás fölszabadító érzése, s érdeklődéssel jöttek a közben más országokban szerencsét próbáló kollégáink is, köztük Budapesten végzett más nemzetiségű kollégákkal.

Igen, a *Magyar Országos Állatorvos Egyesület* név maradt, a II Világháború végéig erősödött, fejlődött is, de Trianonban a magyarság 1/3-a került országhatáron túlra. Az alapítók 1997-es döntése a nemzeti összetartozás jegyében, hiánypótlásként a *Magyar Állatorvosok Világszervezetének* alapítása volt, s ekként működünk azóta is.

A 20 év során sokféle vélemény fogalmazódott meg, a támogatások mellé támadásokat is kaptunk, túléltük. Mára, mégha a *kirakatot* sikerül is eseményről eseményre rendbe tenni, látnunk kell, legnagyobb ellenfelünk a közöny, az érték helyett az érdekelvűség, a globalizáció szerintem rosszul értelmezett versenyszelleme.

Ezért is döntöttem úgy, hogy élek az alkalommal, s ezúton már nemcsak magamnak, fölteszem a kérdést; *hogyan tovább?*

A kezdetektől hangoztatom, nem az örökkévalóságnak alakultunk, de meggyőződésem, még nem jött el az idő, sőt ...!

Az idők folyamán tudomásul kellett vennünk, hogy a kezdeti támogatások mértéke (és azok lehetősége) erősen megcsappant, ezzel arányosan növekszik a tagok, résztvevők anyagi hozzájárulásának szükségessége. S közben, ha a bérek nem is, de az árak az országok között kiegyenlítődték, egyenlítődnék a szakmai különbségek, határon túli kollégáinknak sem csak Magyarország a *külföld, a nívó*.

És adódik is a kérdés; *magyarságunkat, nemzeti összetartozásunkat* hogyan árazzuk be, MI mennyire tartjuk versenyképesnek magunkat, kapcsolatrendszerünket? A találkozóinkhoz csatolt szakmai konferenciák bármily magas színvonalúak is, végülis előadhatóak, meghallgathatóak másutt is, az ezért járó továbbképzési pontok máshol is beszerezhetőek. De! Ez lenne a lényeg? Vagy, CSAK ez lenne a lényeg? Nekem személy szerint mindig a konferenciáinkhoz csatolt kulturprogramok, az esti állófogadások jelentették a legnagyobb vonzerőt, mikoris minden protokoll nélkül, az anyanyelv adta lehetőséggel megy a zsongás, határok nélkül, szimbolikusan is – bárhol vagyunk – az *otthon vagyunk itt is* - érzése.

Járjuk a Kárpát-medencét; részvételünkben csak helyszíneink távolsága számítana? Mint tudjuk, ez Trianonig nem számított, már államalapító Szent István királyunknak sem, az Őrségtől a Bodzafordulóig belakni és védeni, sztrádák, vonatok, mobilok nélkül sem.

Nem volna érdekes és érdemes elmennünk Deákiba, a *Halotti beszéd* helyszínére, Munkácsra, *Zrínyi Ilona* várába, a határontúliak felől nézve minden magyarok fővárosába, *Budapestre*? Nemhogy ez egy korosztályokon átívelő, utódainknak hagyatéku szolgáló ügy?

És még egyszer; *magyarságunknak* mi az ára? van ára?

A 20 évre visszatekintve kötelező kör lenne a hála, a köszönet kinyilvánítása. Nem szerénykedem, szerepem a szervezet megalakításában, eddigi működésében meghatározó volt. DE, vagyok én akkora ember, aki megköszönheti másoknak az önkéntes, meggyőződéséből fakadó vállalását? Ergo, a Szervezetet sosem tekintettem a sajátomnak, a megalakulást követően mindig is a csatlakozott közösség szolgálatát tartottam szem előtt. Számomra az elismerés, a „fizetség” az eredmény volt, ahogy a legkülönbözőbben szocializálódtak, az ideológiák teljes palettáját képviselő résztvevők az esetleges éles viták közben is, a közös gyökereket illetően a legnagyobb egyetértésben, kulturáltan,

tanulva egymástól is, az idő folyamán kialakított/kialakult rutinjainkat tudomásul véve tértek haza felejthetetlen emlékekkel. Magam a Jóisten, a Sors különös adományaként éltem és élem meg, hogy ezt a folyamatot elindíthattam, a gyötrelmeket messze fölülmúló élményekkel, tudással gazdagodtam. Örülök, hogy nem engedve a szokásjognak, a „trendinek”, Alapszabályunknak nem része semmiféle „tiszteletbeliség” (by Sztálin elvtárs Budapesten ...), csak a teljesítmény, a szolgálat, majd a tisztos emlékezet, megemlékezés.

Nos, mégis; mint kezdeményező, s az elmúlt 20 évben a Szervezet elnöke, s nemcsak érezvén, de szorgalmazván is a tisztésváltást, hálával gondolok a közreműködőknek a felejthetetlen élményekért, s köszönöm mindenkinek, aki elfogadta (netán eltúrte) személyemet, szabályainkat, meghívásunkat, működésünkhöz anyagilag hozzájárult, akár szponzorként, önzetlen támogatóként, vagy csak a részvételi díjjal, a tagdíjjal, előadás vállalásával, részvétellel.

Logikusan egy továbbműködő, továbbra is emelkedő pályán levő Szervezetet kell vizionáljak, amely képes alkalmazkodni a változó időkhöz, netán alakítani is azt.

Alakulásunkról, működésünkről elgondolkozva, mindig föltör bennem egy lassan évszázados székely vicc;

A székely atyafi egy reggel így szól fiához: Hú, de jót álmodtam. És mit, Édesapám. Bukarestben voltam. És mi ebben a jó? Útlevéll!

És engedtessek meg még két idézet:

Deák Ferenc, a „haza bölcse”, másfél száz éve:

„Amit erő és hatalom elvesz, azt idő és szerencse ismét visszahozhatják. De miről a nemzet, félve szenvedésektől, önmaga lemondott, annak visszaszerzése mindig nehéz, s mindig kétséges.”

Oláh József, kollégánk, tagtársunk, 2016.-ban:

(részlet)

.....

Mint nektek is!

Ha gerincem ropog, inam remeg,
ha arcomra tapadó porában
barázdát mos is a verejték
s nyereségem veszteség,
akkor is művelem,
hogy szülőfalum, s határa
ne maradjon műveletlen
purga, ugar.

A válasz rajtunk múlik – csak rajtunk!

Budapest, 2017-11-10

Szieberth István
elnök